

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mgr. O. F.**, bývajúceho v B., proti odporcovi **S.**, so sídlom v B., IČO: X., **o návrhu na uloženie povinnosti zdržať sa tvrdení a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 210/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2011 sp. zn. 5 Co 18/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 21. októbra 2010 č.k. 6 C 210/2009-132 návrh navrhovateľa na uloženie povinnosti zdržať sa tvrdení, na zabezpečenie uverejnenia ospravedlnenia a zaplatenie sumy 100 000 € titulom poškodenia dobrého mena zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. Rozhodol tak po zistení, že na tunajšom súde a Krajskom súde v Bratislave prebiehali konania vedené pod sp. zn. 7 C 76/2005, 12 C 182/2004 a 4 Co 470/07, predmetom ktorých bol nedoplatok za užívanie bytu nachádzajúceho sa v B., ktorý užíval navrhovateľ. Predmetné konania boli skončené právoplatným rozhodnutím súdu. Navrhovateľ sa v danom prípade domáha ochrany osobnosti a poškodenia dobrého mena v súvislosti s výrokmi odporcu v spomínaných konaniach a jeho tvrdením, že navrhovateľ mu dlhuje finančné prostriedky titulom neuhradenia nájomného za užívanie bytu. Podľa názoru súdu uvedenie akýchkoľvek údajov a prednesov v prebiehajúcom súdnom konaní nemožno považovať za zásah do práv chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže tento prejav nemožno hodnotiť inak, než ako podnety, návrhy, prednesy a žiadosti voči súdu, ktorý je oprávnený takéto veci riešiť a objasňovať, samozrejme, ak sa konajúci nedopustí excesu. Takýmto zásahom nemôže byť vyjadrenie subjektívneho názoru účastníka vysloveného v rámci uplatňovania procesných práv, aj keď by sa inak týkal

osobnosti navrhovateľa, ak sa tak stalo spôsobom primeraným okolnostiam, za akých malo k zásahu dôjsť. S. v postavení navrhovateľa na základe zákona disponovalo podanými návrhmi s tým, že súdy o jeho návrhoch konali a rozhodli, či už vyhoviením návrhu alebo zastavením konania. Skutočnosť, že v priebehu konania došlo k uhradeniu istiny, nezakladá právo na uplatnenie nároku na ochranu osobnosti a nemajetkovej ujmy, keďže údaje a skutočnosti uvádzané účastníkmi konania možno považovať za ich odprezentovaný názor, prípadne ich obranu. Petitu návrhu v predmetnom konaní nie je možné vyhovieť, nakoľko navrhovateľ sa domáha uloženia povinnosti odporcovi zdržať sa tvrdení, že mu dlhuje náklady spojené so správou vyššie uvedeného bytu podľa žalôb podaných na súde, pričom predmetné konania sú právoplatne skončené. V prípade, že výrokom rozsudku súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť žalovanú sumu, predmetný rozsudok sa stáva po nadobudnutí jeho právoplatnosti vykonateľným, teda nie je možné negovať jeho existenciu v rámci tohto konania. V prípade, že došlo k úhrade žalovanej sumy, nemá oprávnená strana právo domáhať sa zaplata tejto sumy opakovane, ktorý úmysel odporca nepotvrdil, práve naopak uviedol, že keďže istina bola uhradená, od navrhovateľa ju nevyháha. Navrhovateľ nepreukázal v konaní vyhlásenia odporcu o výrokoch týkajúcich sa dlhu navrhovateľa voči odporcovi, ktoré by tvrdil v súčasnosti, jeho tvrdenia smerovali len voči prebiehajúcim konaniam. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd nepovažoval tieto výroky odporcu na adresu navrhovateľa za výroky objektívne spôsobilé privodiť navrhovateľovi ujmu na jeho právach na ochranu osobnosti. Nie je vylúčené, že navrhovateľ sa subjektívne cíti byť tvrdeniami odporcu dotknutý, spôsobilosť určitých tvrdení zasiahnuť do osobnostných práv však treba hodnotiť dôsledne z hľadiska ich objektívnej a nie subjektívnej spôsobilosti na takýto zásah. Keďže základným predpokladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je existencia zásahu do osobnostných práv a táto v konaní preukázaná nebola, neprichádza do úvahy ani priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú naviac navrhovateľ riadne nešpecifikoval a jej výšku neodôvodnil. V konaní nebolo preukázané porušenie žiadnej právnej povinnosti zo strany odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi. Pokiaľ odporca podal návrh na zaplata istiny voči navrhovateľovi, je to jeho zákonným právom a týmto konaním v žiadnom prípade nemohol navrhovateľovi spôsobiť žiadnu škodu. Na základe vyššie uvedeného súd prvého stupňa návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 10. mája 2011 sp. zn. 5 Co 18/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, pričom rozsah dokazovania vykonaný prvostupňovým súdom považuje za dostatočný. Preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 O.s.p.). O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním z dôvodu, že trpí vadami podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež vadami podľa § 241 ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p. (pozn. dovolacieho súdu – Občiansky súdny poriadok v znení zákona č. 353/2003 do 31. augusta 2003 obsahoval aj dovolací dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. - rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní). Dovolateľ teda v dovolaní namietal, že mu bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. V dovolaní v podstate zopakoval podrobne svoju argumentáciu, ktorú uviedol v odvolaní. Vytýkal súdom subjektívnosť, zaujatosť a arbitrárnosť s poukazom na to, že neboli vykonané dôkazy, na základe ktorých súd rozhoduje a krajský súd „odmietol“ jeho odvolanie bez náležitého odôvodnenia. Nesúhlasil s právnym názorom súdov nižšieho stupňa o nedôvodnosti jeho návrhu na ochranu osobnosti podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa nedopustil žiadneho neoprávneného zásahu do osobnosti navrhovateľa a neporušil žiadne jeho občianske práva. Skutočnosti uvádzané navrhovateľom v dovolaní sú účelové, nepravdivé a právne irelevantné. Rozhodnutia súdov nižších stupňov sú vecne správne, preto navrhol dovolanie navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) pri splnení podmienky uvedenej v § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1

O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Prípustnosť dovolania navrhovateľa z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), odvolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie navrhovateľa mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ich procesným postupom nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Občiansky súdny poriadok neumožňuje stotožniť vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. so súdnym rozhodnutím, ani s jeho odôvodnením. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Pod postupom súdu možno totiž rozumieť len jeho faktickú (ne)činnosť, teda procedúru prejednávania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 6 Cdo 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu ...“ (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 201/2011). Postupom súdu sa môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však výsledný rozhodovací akt súdu (produkt konania), úlohou ktorého je vyhodnotiť konanie a podať záväzný názor súdu na prejednávanú vec. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť tohto finálneho produktu konania [odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť)], úlohou ktorej je vysvetliť dôvody rozhodnutia súdu.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Navrhovateľ porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces vyvodzuje z viacerých (ním tvrdených) nesprávností, chýb a procesných vád, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní na súdoch nižšieho stupňa. Zo spisu ale nevyplýva, že by v konaní na súdoch nižšieho stupňa bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. K tomuto záveru dospel dovolací súd z nasledovných dôvodov:

Dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998), teda nie procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti ako dôvodu zakladajúceho (iba) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Pre úplnosť – na doloženie pretrvávajúcej aktuálnosti právnych záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujatých v preskúmvanej veci – dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 22. januára 2014 sp.zn. I. ÚS 14/2014 odmietol sťažnosť proti rozhodnutiu najvyššieho súdu z 10. januára 2013 sp. zn. 3 Cdo 74/2012 (založenému aj na závere, že nepreskúmateľnosť nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) s tým, že „nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania“.

V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa je potrebné uviesť, že odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (str. 5) vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto obmedzil odôvodnenie svojho potvrdzujúceho rozhodnutia len na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa. Aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyjadruje nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď prípadne aj bez výslovného vyjadrenia) tiež záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa. Postup odvolacieho súdu, ktorý je v súlade s uvedeným ustanovením, nevykazuje znaky procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd na tomto mieste uzatvára, že navrhovateľom namietaná okolnosť (nepreskúmateľnosť) rozsudku odvolacieho súdu, pokiaľ je vôbec daná, predstavuje teda inú (než v § 237 O.s.p. vymenovanú) vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá.

Pokiaľ dovolateľ vytýkal súdu neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov, nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo o sebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Z formulácií uvedených v dovolaní vyplýva, že dovolateľ namieta „rozporupnosť a zaujatosť súdu“ (bod 5.1 dovolania) z dôvodu, že „súd nevytlúčil ani také skutočnosti, ktoré s vecou relevantne nesúvisia a o ktoré sa snaží oprieť svoje odôvodnenie v núdzi dôkazov, aby vyvolával zaujatosť, ktorými sú najmä fotografické prílohy z bytu, v ktorom musel

navrhovateľ „v právnom štáte“ držať na ochranu svojho majetku strážnych psov a ďalej vyjadrenie úradu verejného zdravotníctva“, čím poskytol obraz o predpojatosti súdu.

Prípustnosť dovolania by v prípade opodstatnenosti zakladala i dovolateľom tvrdená „zaujatosť súdu“, nakoľko by išlo o vadu konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., konkrétne o rozhodovanie vylúčeným sudcom. Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Existencia uvedených dôvodov oprávňuje účastníka konania uplatniť voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, námietku zaujatosti (§ 15a ods. 1 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu ale nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.). V takom prípade súd na námietku zaujatosti neprihliada a vec sa nadriadenému súdu (na rozhodnutie o námietke zaujatosti) nepredkladá (§ 15a ods. 5 O.s.p.).

Vzhľadom na obsah námietky zaujatosti, dovolací súd na túto námietku neprihliadol z dôvodu, že sa týkala len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu (§ 15a ods. 5 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemá dôvod sa od vyššie uvedeného názoru odchýliť.

Navrhovateľ odôvodňuje opodstatnenosť dovolania tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pre tento prípad dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže navrhovateľom bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Pre

úplnosť dodáva, že názor, v zmysle ktorého nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., je zhodne zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (viď napríklad R 54/2012, ale aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

K námietke dovolateľa, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd uvádza, že tento dovolací dôvod, obsiahnutý v ustanovení v 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Vzhľadom na to, že v konaní nedošlo k procesným vadám namietaným navrhovateľom (§ 237 písm. f/ a g/ O.s.p.), ani k iným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. a prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z § 238 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Klaudia Vrauková